

Hồi 28

Bàn Long Thần Kiếm

Qúái nhân áo đen đột nhiên thấy Âu Dương Siêu giở cờ bấu y không còn rắn rỏi như trước nữa, mồm ngậm ngừng nói:

- Cờ...bát, Phích Độc...Truy... Hồn.... Kỳ.

Nghe giọng nói của y có vẻ cảm động vô cùng, Âu Dương Siêu thấy vậy vội nói tiếp:

- Kể ra người cứng sành đấy! Đêm nay Âu Dương Siêu này phải bán hàng cho người sành điệu!

Quái nhân áo đen xua tay u oán nói tiếp:

- Lão đệ không nên như vậy! Trong đời mỗ có ba thứ không đánh, mà ba thứ đó tập trung cả vào người tiểu đệ, vì thế mỗ không sao tiếp tay với lão đệ được.

- Ba thứ không đánh đó là thứ gì?

- Thấy Phích Độc Truy Hồn Kỳ không đánh. Gặp cây sáo Bích Ngọc không đánh. Giở Tam Tuyệt Lệnh Phù ra không đánh?

- Sao lại có chuyện quái như thế?

- Bên trong...tất cả có lý do riêng.

- Chỉ được cái nguy hiểm là không ai bằng! Rõ ràng người có ý nói Âu Dương Siêu này!

- Không phải thế?

- Hà... hà! Nếu như vậy ta càng hiểu thêm!

- Lão đệ hiểu gì?

Hình như quái nhân áo đen có vẻ kinh hãi, hai mắt hầu như bất thần, người cũng rung động một cái và nói tiếp:

- Lão đệ hiểu cái gì? Chẳng lẽ lão đệ hiểu thật ư?

Âu Dương Siêu tấn công hờ một thế cờ bấu, rồi lớn tiếng quát:

- Chắc người đã học lén được tí võ công của Võ Lâm Tam Tuyệt trong lòng hổ thẹn và ngoài ra người cũng biết võ công của Tam Tuyệt lợi hại như thế nào nên không dám chống đối, có phải thế không?

Quái nhân áo đen nghe nói bỗng hai mắt sáng ngời và hình như đã trấn tĩnh trở lại rồi khẽ thở dài một tiếng bất đắc dĩ nói tiếp:

- Lời nói của lão đệ tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng có một chút đúng?

Lời nói của y rõ ràng đã thừa nhận phải và phủ nhận không.

Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm chàng cố nghĩ mà không nghĩ ra được là tại sao, liền tiến lên hỏi tiếp:

- Chẳng hay khinh công của người do ai truyền thụ đó?

Quái nhân áo đen chớp mắt một cái rồi đáp:

- Mỗ đã học thâm niên lắm, biết hết cả võ công của các môn phái, bây giờ hỏi mỗ là người của môn phái nào, mỗ cũng không biết trả lời như thế nào cho phải, lão đệ không tin cứ xem đây sẽ hiểu.

Nói xong, y bỗng rút một đoản kiếm dài hơn ba thước, đoản kiếm của y ánh sáng lạnh tỏa ra làm lóa mắt mọi người có mặt tại đó Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải khen ngợi:

- Kiếm tốt thật?

Lúc ấy Thư Kính Nghiêu đứng cạnh đó bỗng lớn tiếng quát

- Sao kiếm này lại lọt vào tay người? Đây là Bàn Long Thần Kiếm của Âu Dương đại hiệp đây mà.

- Không phải.

- Xin các hạ cứ nói thật tại hạ không phải là kẻ hồ đồ mà nghi ngờ hay vu oan bừa đâu.

Lúc ấy Âu Dương Siêu chỉ muốn biết rõ Bàn Long Kiếm ở đâu ra, vì thế giọng nói của chàng mới nhũn nhặn hơn trước rất nhiều.

Quái nhân áo đen cũng không muốn gây thêm thị phi nên rất thận trọng đáp:

- Kiếm này mỗ cướp được ở trong tay của một người đàn bà.

- Người đàn bà ư?

- Mỗ đã chịu nói cho lão đệ biết tất nhiên khi nào lại nói dối hết!

- Chẳng hay các hạ có thể cho tại hạ biết lai lịch của người đàn bà ấy hay không?

- Có thể lắm!

- Như vậy Âu Dương Siêu tôi cảm ơn vô cùng.

- Người đàn bà ấy ở Thiên Nam Hộ Thi...

- Chẳng lẽ các hạ nói người đó là Ngân Thiết Thi Phụng Anh? Là đệ tử của Kê Trảo Bà Bà phải không?

Quái nhân áo đen nghe Âu Dương Siêu nói đến chữ Thi mà đã biết rõ lai lịch của Thi Phụng Anh thì hấn thắc mắc vô cùng, vội hỏi:

- Thế ra lão đệ với y thị...

- Tại hạ đã gặp nàng ta mấy lần, sao lại không biết khí giới của gia phụng như vậy?

- Việc này mỗ cũng không biết rõ lắm!

Âu Dương Siêu nghe nói cau mày lại ngẫm nghĩ sao chàng lắm bầm tự nói:

- Ủ! Phải rồi! Thanh kiếm này của cha ta cũng bị rớt ở Thiên Tâm Trang nhà họ Trác vì thế mà họ Trác mới nuôi ta, vậy vò ta sợ sau này ta lớn lên đòi lại thanh liếm ấy. Chúng lại sợ người trong giang hồ trách chúng bất nghĩa bất nhân, nên chúng không tiện giết chết ta để diệt trừ hậu hoạn, sau nhà họ Trác bị tai họa, lão trang chủ liền trao thanh kiếm này lại cho con gái nuôi của y là Thi Phụng Anh, nàng đem Tiểu Yến định trở về Thiên Nam phủ.

Chàng lắm bầm nói một hơi không ai phá bình chàng hết, sau chàng râu rĩ dậm chân xuống đất một cái và với giọng nghẹn ngào hỏi quái nhân áo đen tiếp:

- Tại hạ có một điều này muốn thỉnh cầu các hạ, nhưng không biết các hạ có bằng lòng hay không?
- Có việc gì lão đệ cứ nói trắng ra đi?
- Tại hạ muốn xin các hạ tặng lại di vật của gia phụ để hồn gia phụ ở chín tuổi được yên lòng!

-- o O o --